

מסורת הש"ס

(א) סוטה דף מז: (ב) [ע"י ב"מ
עג: וצתום' שם ד"ה אפרוותא
ושם מוכח דגרסי הכא
דזולשפט], (ג) [ז"ל
רשב"ס],

תורה אור השלם

1 וְאֵף כִּי הֵינָּה בּוֹדֵה גִבּוֹר
וְהִירָא וְלֹא יִנְהָ אֲשֶׁר הִרְדִּיב
בְּשֹׁאֵל נִפְשׁוֹ וְהוּא כְּמוֹת
וְלֹא יִשְׁבַּע וְיִאֲסֶה אֵלָיו כֹּל
הַגּוֹיִם וְיִקְבֹּץ אֵלָיו כֹּל
הָעַמִּים: חֲקוּק ב ה
2 נְהִיָה בְּחִסְדֶּךָ עִם ז'
אֲנִי נִהְלֵת בְּעֶדְךָ אֵל נִוָּה
קִדְשֶׁךָ: שְׁמוֹת טו יג

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה וזי קנקנים
דמוכר מאי הוה למה:

מבוסס. שיתקיים כדרך המתקיימין: עד העצרת. אבל לא מן העצרת ואילך שחוס תקופת תמוז מקבל אפי' יין מבוסס: ויש. ונאסר מוכר לו יין ישר יתן לו משל אשמך שנה המוקדמת לזו שאנו עומדים בה: **משל שלש שנים.** משנה דקודם אשמך דהוה לזו ג' שנים עם שנה שאנו עומדין בה:

גב' לא שנו. דאינו חייב בזהירותו: **אבל** בקנקנים לזכות. שקבל הלוקח היין בזהירותו דאיכא למימר כליו גרמו. ומיהו סיפא דקמני ואם ידוע כו' התם ליכא למימר כלי הלוקח גרמו דלאן סהדי שהיין רגיל בכך: **אבל** בקנקנים דמוכר. מצי אמר ליה לזוכה אפילו לזמן מרובה הא חמך ויהא קנקנך דודאי יינך וכליך גרמו דסבירא ליה דמימות הבציר הוה יין מקולקל כבר אלא שאין ניכר הדבר עד שעת חימוך כדאמרין באיורו גשך (ב"מ דף ע"ג): מעיקרא דחמרה דחמרה דחלא חלא יהוה שפתא הוא דבבציר אנפשיהו חמרה. ולרב דלאמר לעיל [ג:] כל שלשה ימים ברשות מוכר איכא לאוקומי מתני' בקנקנים דלוקח ואפילו תוך שלשה או בקנקנים של מוכר ולאחר שלשה והלכך מוכר פטור: **וכי קנקנים דמוכר** (כ). למנה יפסיד מוכר הא מצי אמר ליה מוכר ללוקח לא איבעי לך לשהויי. דאפילו לרב דלאמר (ג"מ דף ע"ג). המוכר טורח להצירי ואמלא נקוח. והוה מחק טעות הני מילי משום דרובא לרדיא זכני אבל הכא רובא לאו ללשהויי זכני ויפסיד לזוכה: **דאמר ליה למתקפה.** להסתפק מעט מעט לקדירות דהיינו לשהויי: **מאי דוחקיה דרבי יוסף דרבי חנינא לאוקומי.** רישא דבקנקנים דמוכר משום דמוקי למתני' כדבא' להסתפק לזוכה בדלא אמר ליה למתקפה דהמוכר יין סתם קמני

[illegible]

וידלא כר' יוסי ב"ר חנינא דאמר לעיל אבל בקנקנים דמוכר לימא ליה הא חמרך הא קנקנך
הא חמרך והא קנקנך והא חמרך איתיה בקנקנים דמוכר ומקבל הואיל שהחמיץ בכליו:

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא צח.

מבושם עד עצרת. קשה לרשכ"א דהא בנקנינים ללוקח איירי מתניתין ולימא ליה קנקן גרים ולרב חייא בר יוסף לימא ליה מוזן גרם יש לומר דודאי אס מנאל חומץ מזי אמר ליה הכי אכל הכא לא איירי בדיי אלא אשמועין לדידי יצתו לו יין רחויי להתקיים עד העשרת:

האי מאי דובין חביתא דחמרא
אדעתא לסבוייה. פ"ט (רע"ז)
דאין התנווני אלף עליה בעמלא
ואין נראה לר"י דאס כן לא הוה
ליה למימר זבין ועוד דאס כן מגופה
מילתא דרבא לא שמעין שום חידוש
דהא דקאמר לא אמרן און נראה
שיהא זה מדברי רבא אלף גמרא
דקאמר ליה ונראה לו לפרש דמיידי
דזבין מכר גמור ואדעתא דכי זבנה
שימכרו בחסות דמי לא"ל לתקפה
דבעי שיתקיים כדי מקפה והכי נמי
צענא שיתקיים כדי סיבוייה ומיהו
קשה לישנא דמכר בסמוך מעובדא
דקביל חסותא מחבריה אדעתא
דנמטאא אפרותא דוול שפט חלא
לא כרז חייל בר יוסף השתא התם
ללא זבניה לגמרי מזי אמר ליה
מוזק גרס כ"ש הכא דהוי מכר
גמור וי"ל דההיא לינשא מוקי הך
מילתא דרבא בדיוע שינו מחמתא ואפי'
הכי דוקא אדעתא דסבוייה הכא לאו
הכי מזי א"ל לא איבעי ליה להשווי:
רבי

28 אַל נִהְיֶה קִדְשָׁךְ אִמֵּר רַבָּא הֵאֵי מֵאֵן דּוֹבִין לִיה חֲבִיתָא
 לְסַבִּייהּ וְתַקִּיף אַפְלָגָא אִו אֲתִילֵתָא דִּינָא הוּא דִּמְקַבֵּל
 לֹא דִלָּא שְׁנֵי בִּבְרוּא אֲבָל שְׁנֵי בִּבְרוּא לֹא וְלֹא אִמֵּר
 שְׁוֹקָא אֲבָל מִמָּא יוֹמָא דְשׁוֹקָא לֹא וְאִמֵּר רַבָּא הֵאֵי מֵאֵן
 מִמִּמְטִי לִיה לִפְרוּתָא גְּדוּל שֶׁפֶט וְאִדְמִי הֵתֵם זֶל דִּינָא
 אִלּוּ הוּא חֵלָא מֵאֵי אִמֵּר לִיה רַב הִלֵּל לִרְב אִשִּׁי כִי
 לֵן חֵלָא לֹא וְדִלָּא כִר' יוֹסִי בִר' חֲנִינָא וְאִיכָא דִאִמְרִי
 כִּמְאֵן כִר' יוֹסִי בִר' חֲנִינָא: יִשְׁן מִשָּׁל אֲשֶׁתְּקֵד כִר':

תאנא

[illegible]

תנא

עין משפט
נר מצוה

זא א ב ג מ״י פ״יז מהל'
 מכירה הלכה ו סמג
 לאזין קע טוש״ע ח״מ ס״
 רל סקני׳:
 נח ד מ״י שם סף הל׳ ג
 טוש״ע שם סקני׳ ה׳:
 נב ה ו ז מ״י שם טוש״ע
 שם סקני׳ ו׳:
 ס ח ט י מ״י שם הל׳ ה
 טוש״ע שם סקני׳ ח׳:
 נא כ ל מ״י שם טוש״ע
 שם סקני׳ ט׳:

רבינו גרשום

לא לשון. דאין חסדו
באחריותו חסדו כשדרוך
בנקוקו דלוקה. אבל א
עיינו כבילו דמורק לימ
לילה לוקה את חמרך; אפי
כי אייתיח בנקוקים דמורק
אמאי מצי לימירי לא
אמאי את חמרך וא חנקך
מצי ליה המורק לא
איבעי לך להשווייה
ברשותך דלא היה לך
ליקחנה ולמכור לא לאחר
משום דכל שעתא חמיין
ואמאי מצי לוקה למכור
לילה את חמרך כי לא
השווייה לך חמרך דא
לוקה למכסה. בעינא ולא
לדבויי דהשתא לא מצי
למכור ליה לא איבעי לך
להשווייה; ומקשי מא
דחוקה דר' יוסי נאוקמ
כ' לוקמ בנקוקים דמורק
ולא אמר לך למכסה
למכור הכי לא שנו אלא
לויבא באחריותו דא
בנקוק דמורק הואיל דלא
א"ל למכסה דמצי למכור
לילה לך לא איבעי לך
להשווייה; אמר אבי משום
לויבא חוקמה למתני; הכי
בנקוקים דלוקה וכו' משום
דסיפא דמתני' כ' לא מצי
ש"מ. דמשום חסדו כי לא
למכור לך דאמר הלוקח
למכסה אף בעינא לך
והיכא דפרשט דמכור
דקתני ר' יוסי כ"ז חנינא
בנקוקים דמורק מצי אמר
לילה את חמרך דא חנקך
לויבא המורק באחריות
שפליג דר' חייא; אף כי
חנינא בוגר. לו לאדם
ששמייתרי ואינו מתנאה
במשום טובה ומתמייץ
לו הואיל א' דלקחני
לויבא המורק באחריות;
כבונה שלו. בביתו; ל
המתנאה. שכלית של ת"ח
לא שכלית משום אחר
משום שהכל חייבין
בבבצית אלא שכלית חייבין
לראש ענין שחיו
וגדילן לעשות חמור
המורק דסוד אמר למרש
כי אם ת"ח וקרא שמו
סודר על שמו [שלא ת"ח
כדכתי' סוד ה' חסדו]; אל
אני לא יבא לנוד חסדו;
דעתא לטבייח. שפנא
לך דעת למכור בה
על ד' ש' דר' יוחנן
החבטא שהחמיץ' קודם
למצינא ו
למכור לטבייחש' דנא
הוא
דמכור בה חייבין. שלא
לשקל בה מבייחיה.
עושא סמור לשמור;
אבל אי מצי לבזונה מצי
לוקח אלא זבנה בריא
באחריות' החמיץ' ולא
מכביל'.
ורושפט. לאתו מקום
למכור חייבין לוקח
שוויין שהיה נמכר ביה
שפט שעה שקביליה מצי
לוקח דמכביליה לא מצי
לדמשות' דאחאיה דעתא
למכור מצי דא וכן וכן
ואי לא ליהדורה לך
איבעינא ליה הוה חלה.
באחריות' חסדו: אמר
או לא מכביל: ואמר לך
לוקח מכביל ליה דר' חייא
ד"ב סוד דאמר חסדו
חמור מולא דגבתי מצי
חמור ונתיב מצי מכל